

A Kommunizmus fekete könyvéről Sárkányölők frakkban.

Serge Thion

Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean L Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Barlosek, Jean L. Margolin: A Kommunizmus fekete könyve. Elnyomás, bűnök és terror.

Kétségtelenül korunk egyik legnagyobb butasága, a társadalmi élet két szintjét összekeveri, melyeket még a régi rendszer humanistái és a fölvilágosítók meg tudtak különböztetni: a jogi és politikai vitákat. Ebben nagy jelentőségű szellemi visszalépés rejlik. Ma a közelmúlt bizonyos problémáit úgy kezelik, mintha ezek a törvényszék előtt állnának, és nem a polgár politikai megítélésére várnának, - ha még vannak polgárok egyáltalán. Úgy néz ki, mintha a nyilvános erkölcsöt a törvényszék elé citálás pótolná, melyek hatásköre a bírói talárt hordozók rendkívüli megalkuvása miatt nagyon be van határolva.

Tekintsünk egy példát: megjelenik egy könyv "A Kommunizmus fekete könyve" címmel, anélkül, hogy föltűnne, hogy a legutolsó "fekete könyvnek", mely Párizsban jelent meg, maga Pol Pot volt az írója. Itt olyan vállalkozásról van szó, mely teljesen odaadja magát a kacér anakronizmusoknak, hogy a "kommunistának" nevezett országok módszereit és tetteit, különösen 1970-ig olyan jogok alapján ítélje le, melyeket a Nyugat hosszú ideig lábbal tiport, amikor gyarmati háborúkat folytatott, a harmadik világban diktátorokat segített hatalomra, sokféle tömeggyilkosságot fedezett vagy hajtott végre; mindezt az emberi jogok és a kapitalizmus nevében, úgy, ahogy Moszkva és Peking bűneiket a népi demokrácia és az emberiség haladása nevében követték el.

A könyv egyfajta vádirat. Noha olyan személyek írták, akinek történelemtudományi végzettségük van, nem foglalkozik a tulajdonképpeni történeti témával, azaz nem foglalkozik az okokkal és hatásokkal. Ezek az urak, foteljeikbe süppedve ítélnék - ez a helyes kifejezés - dolgokról, melyekről az ő kis egyéniségüknek annak szabadalmazott pedantériájával még csak elképzelése sincs. A hatalmas mennyiségű tárgyi hibát a 800 oldalon itt meg sem tudjuk említeni. Valószínűleg csak Franciaországban engedheti meg magának egy kiadó, hogy olyan fusimunkát adjon ki, amely komoly javításokat igényelne (de nem mi javasoljuk ezek keresztülvitelét)

A jogi lelkesedés közvetlenül a Papon- per karneváljába torkollik (a Papon

per egy állítólagos náci pere, az illető 80 évesnél idősebb a per idején - fordító), amely a médiabandát "kiábrándította", mint pl. L. Greilsamert, aki a Le Mondeban a rendszerellenesek lincselésére specializálódott, ezt kifejti. "Időközben vitatják és kritikus fénybe állítják az esküdttvényszékek jogi csavarodásait az emberiség ellen elkövetett bűnök elévülhetetlensége miatt" írja. "Ez a téma nemrég még teljesen tabu volt." A revizionisták számára nem volt az. Már tíz éve mondják állandóan, hogy az ilyesfajta " jogi csavarodások" tönkreteszik a jogot. A sivatagban, ahova ezt kiáltották, lassan kis pocsolyák állnak elő. Lassan észreveszik a revizionistákat, és azt egyre erősebben. És még nyilvánvalóan a Le Monde olvasók is.

Aki a politikai felelősség kérdésével perek szintjén foglalkozik, melyek tyúktolvajok vagy idős nők gyilkosai ellen folynak, annak foglalkoznia kell a következményekkel, mely a szerepek nagyon sajnálatos összezavarásából, a jegyzék és a felelősség összekeveréséből következik. Mitterrand - ezt mindenki tudja - kormányzása előtt és alatt sok bűnt követett el. de ott az amatőr államügyészek, a rögtönzött bírók és az önkéntes hóhérok kevésbé bután voltak büszkék. Ott szépen hallgattak, kivéve Eder-Hallier, aki csak akkor hallgatott el elgondolkodva, mikor halállal fenyegették. És Jarnak még langyos hullájától félnek.

Alig hogy Michel Debré meghalt, sóhajtoznak miatta: milyen büszke szolgája egy államnak, melyet elárult, amely ellen összeesküdött, melynek nevét rendes tömeggyilkossággal mocskolta be Algériában. Száz Papon sem lenne egyenértékű egy Debrével. De a bírók vakok ezen a szemükön. Nincs nyomozás; a leleplezéseket eltitkolják. Mióta Chirac ül az Elysée- palotában, semmit sem hallunk a pereskedő Jánosokról politikai jogi téren. Milyen furcsa és feltűnő. Na de sokkal egyszerűbb, a múlt háború legyőzötteire esni. Ezek valószínűleg nem tudnak védekezni.

Az idiótikus ötlet, hogy politikusokat bepereljének politikájuk miatt, nem jön véletlenül. Első föllépése Nürnbergben volt. Nürnberg a politikai jog mintapéldája. Tudják, hogy ha Nürnberget akarnak tartani, akkor a hatalmon levőket, akik fölött ítélni akarnak, először ki kell kapcsolni, ha lehet, katonailag is. Pol Pot esetén ez nem ment olyan jól, azért csikorgatják úgy a fogukat. Szeretnék bíróság elé állítani, de katonailag nem semmisítették meg. Ellenkezőleg, az ENSZ lehetőséget nyújtott neki arra, hogy az 1991-es párizsi szerződés aláírói közé keveredjen, amely a kambodzsai dolgokat kellene hogy szabályozza. A németek, akik arra vártak, hogy az NDK kormányát elítéljék, gyorsan lemondtak erről. csak olyanokat lehet a vádlottak padjára vinni, akiket teljesen legyőztek, lefegyvereztek, elszigeteltek, és akiknek nincs semmi tartalékuk. Ezért lehetetlen a per a

kommunizmus ellen. A politikai jog - ezt ki kell egyszer mondani - mindenek előtt hatalmas gyávaság.

De Nürnberg sem az égből pottyant le. Az amerikaiak, akik ott döntő szerepet játszottak, nem voltak annyira oda a dologért. Az ötlet Sztálintól jött. Ő volt az, aki ragaszkodott hozzá és akaratát keresztülvitte. És Sztálin nagyon jól ismerte a pereket. Eleinte nem volt kicsinyes vérbíró, de a moszkvai perek teljesen új távlatokat nyitottak meg előtte. Ezért igen érdekes visszamenni a vörös szál mentén, amikor a valaha ellenségeinknek számító megvert rendszerek elleni politikai perekre való kedvet akarjuk elmagyarázni: Mindig a moszkvai modellt reprodukáljuk. Ha rólunk van szó, akkor amnesztiákat hoznak. Az Algériai háború során elkövetett tetteiért nem lehet Papon ellen vádat emelni. Mert a bűnösöket nem győzték le, se le nem fegyverezték, sem nem szigetelték el. Párizsban vannak hatalmon .

Hogy megírják a vádiratokat, ahhoz Wyschinskik kellenek - sikamlós talpnyalók. A kommunizmus elleni perre tudományos nullák pompás gyülekezetét gyűjtötték össze. Harmadrangú történészek, mint Courtois, akit a köpönyegforgatás szakban képeztek ki, Annie Bresse, a női sárkány - egy újra fölkészített harcos; Nicolas Werth, a szolgálatban lévő utánzó, aki a hosszú pórázon ugrál, Rémi Kauffer, a rendőrség tolltartója, Margolin, a Szingapúr szakértő, aki hirtelen Kína és Kambodzsaszakemberré vált, mert pár könyvet olvasott ezekről az országokról, melyeket nem ismer; Rigoulot - a "sárga esőről" szóló CIA legenda volt propagandistája: a legnagyobb társaság. Egy csomó történet és epizód, összeálmodott számok; mindattól való teljes eltávolodás, amit mások más időkben történelemírásnak neveztek.

Aki egész életében a sztálinizmus ellen harcolt, annak semmi köze ehhez a halom ürülékhez a lábtörlőn. Politikai harcot politikai eszközökkel vívnak, és nem jogi-irodalmi hamis képekkel. Ennek a könyvnek annyi a köze a kommunista világmozgalomhoz, mint egy Barbie babának a nőkhöz.